

Aar — naar vi springe selv det paagældende Aar over —, medens de bevilgede Lønningsforhøjelser i Virkeligheden kun vare beregnede at skulle medføre et Offer af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at da Finanslovsforslaget blev fremsat i det andet Ting i Oktober forrige Aar, antydede Finansministeren, at der jo kunde blive Tale om Indtægtsforøgelse ved Forhøjelse af Jernbanetakster, men han tilføjede, at hvis der i den Form skulde paalægges nye Byrder, burde det ikke ske i større Omfang end strengt nødvendigt, og at Folketinget derfor maatte have Taalmodighed og afvente Afslutningen af Finanslovkommissionens Arbejde, som han ventede i det kommende Foraar, altsaa paa nærværende Tid. Det var saaledes den Gang ikke Finansministerens Mening overhovedet at ville forelægge et Forslag svarende til det, vi i Dag have til Behandling. Men for en Gangs Skyld gav Flertallet i Folketinget ikke Finansministeren sin Tilslutning til den Nølerpolitik, som saa stærkt foruroliger Landstingets Højre. Næsten fra alle Sider, ikke mindst fra selve Regeringspartiet, blev det overfor Ministeren hævdet, at der ikke blot skulde handles i denne Sag, men at der skulde handles hurtigt. Der blev fra de mest pessimistisk regnende Medlemmer gjort gældende, at Statsbanerne have et Underskud paa 13 Mill. Kr., og fra de mest velvilligt regnendes Side — og for Resten ogsaa af det af Folketinget nedsatte Udvalg, saaledes som dettes Betænkning viser — blev det gjort gældende, at det Overskud af 1,28 pCt., som Statsregnskabet udviser, i alt Fald ikke var opnaaet. Dette har endelig den højtærede Minister ogsaa senere her i Tinget indrømmet. Nu var man i Folketinget fra saa godt som alle Sider enig om, at hvis det paa nogen Maade var muligt, skulde man søge at faa en passende Forrentning af dette Landets største Statsaktiv, som vore Jernbaner ere. Og saa har man ogsaa ment, at en Forhøjelse af Taksterne burde foretages saa snart som muligt og foretages ganske bortset fra den Tilskyndelse, som vore i Øjeblikket uheldige Finanser ellers kunde give dertil. Paa denne Maade presset, fremsatte Regeringen et Lovforslag allerede i denne Samling i Modsætning til, hvad der havde været dens Hensigt, altsaa tidligere, end Finansministeren havde ønsket det. Men det blev rigtignok først fremsat den 7.

Februar i indeværende Aar, og efter en lang Forhandling i det andet Ting — baade i Eftermiddags- og i Aftenmøder — gik Forslaget i Udvalg. Dette afgav den 22. Marts sin Betænkning, og under 1. April har Folketinget vedtaget Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger.

Det forekommer mig nu, at dersom Regeringen straks ved Samlingens Begyndelse havde fremsat sit Lovforslag, vilde derved ikke blot være undgaaet, at Landstinget nu under Pres skal gøre dette Forslag færdigt i en Fart, men der vilde tillige være opnaaet, at den Takstforhøjelse, man herigennem søger opnaaet, kunde være traadt saa meget tidligere i Kraft, end nu vil blive Tilfældet. Som den højtærede Minister ogsaa selv fremhævede, vil man nu sandsynligvis sætte Loven i Virksomhed fra den 1. Januar 1912 for Person- og Kreaturtaksternes Vedkommende og muligvis først fra 1. April 1912 for Godstaksternes Vedkommende, idet disse skulde indregnes i de direkte Tariffer for Statsbanernes Hovedforbindelser i Udlandet. Dette er, som den højtærede Minister med Rette fremhævede, et for hele vort Erhvervsliv meget vigtigt Spørgsmaal. Men sikkert er det jo ikke, at det vil lykkes til den nævnte Termin at opnaa Overenskomst med Udlandet, i saa Fald skal der altsaa begyndes alligevel til 1. April 1912. Efter dette ville ærede Medlemmer ikke kunne lade være at lægge Mærke til, at Virkningen af denne Lov, der forventes at skulle give 3,8 à 4 Mill. Kr. Merindtægt aarlig, ikke kan betegnes paa anden Maade end som ret minimal i det nu begyndte Finansaar, selv om det lykkes os at blive færdige.

Naar man spørger om, hvad da Grunden er til, at det skal gaa saa langsomt, at de nye Takster for Persontrafikkens Vedkommende først kunne træde i Kraft — rimeligvis — den 1. Januar næste Aar, altsaa om ca. 9 Maaneder — og der er her Tale om de 2 Mill. Kr. af de 4 Mill. Kr. — saa er Svaret, at det skyldes Omtrykningen af Billetterne. Denne repræsenterer jo ogsaa et overmaade stort Arbejde baade i Henseende til Redaktion, til Distribution og til Kontrol, og sikkert ogsaa store Omkostninger. Men hvis man spørger, om det nu var nødvendigt at foretage dette Arbejde og af den Grund udsætte Lovens Ikrafttræden, saa føler jeg mig ikke saa sikker paa, at Svaret burde blive bekræftende. Jeg synes i alt Fald ikke, at det var nødvendigt, efter at de i Folketinget foretagne Ændringer ere indførte, og det er for Resten ogsaa muligt,